

У новој емисији „Црно-бели свет са Ђорђем Вукадиновићем“, гостовао је Вук Цвијић, један од најистакнутијих српских истраживачких новинара. Овог члана редакције НИН-а, који се више пута нашао на удару због службе јавном интересу, домаћин је представио као „најбољег, или једног од најбољих у том послу“, посебно истакавши његову смиреност са којом пише и говори и о најделикатнијим темама, у вези са којима се неретко може чак и „глава изгубити“. Тема скоро двочасовног разговора биле су бројне режимске афере по којима је ово – како га Вукадиновић назива – „домаће политичко благо“ познато и препознатљиво.

Први случај којег су се саговорници дотакли била је афера „Крушик“, за коју Цвијић тврди да је у односу на друге специфична по томе што је то „афера са највише несумњивих доказа“. Цвијић каже да је лично имао увид у низ спорних уговора у вези са овом афером, а радио је и први интервју са узбуњивачем Александром Обрадовићем, захваљујући коме је скандал и испливао у јавност.

1. „Привилеговани приватни купци су мене из Крушика добијали по цени која је била чак нижа од производне, а онда их, преко пореских рајева, продавали и по четири пута скупље“

Неки од тих уговора су штетни на онај начин да је евидентно да су mine коштале мање Тешића да их плати него Крушик да их произведе. У сваком случају, око 20% су ниже цене него што су биле за државни СДПР Југоимпорт. Тешићеве фирме, мислим да их је било пет, су имале највише сумњивих уговора са Крушиком

„Имате чисто комерцијалне уговоре, где ви видите да су неки привилеговани приватни купци, који су везани за власт, куповали mine из Крушика у неким случајевима чак за цену која је била нижа него што је крушик коштало да је произведе. И то се јасно види из уговора, то није процена било чија... Цифре су уписане, потписане и то је врло јасно. (...) Само Слободан Тешић, који је финансијер СНС, и чија је ћерка била на изборној листи СНС, па сад ради у полицији, он је према уговорима који су нама у НИИ-у били доступни, а то нису сви уговори, склопио са Крушиком послове вредне 72 милиона евра, и око 6 милиона долара. Неки од тих уговора су штетни на онај начин да је евидентно да су mine коштале мање Тешића да их плати него Крушик да их произведе. У сваком случају, око 20% су ниже цене него што су биле за државни СДПР Југоимпорт. Тешићеве фирме, мислим да их је било пет, су имале највише сумњивих уговора са Крушиком.

Оно што знамо јесте да је у неким случајевима продавао преко пореских рајева. Чак има преко министарства, пошто они морају да воде евиденцију, да је преко Маршалских острва продавао и по четири пута скупље него набавио. Видимо у неким случајевима, да је Крушику забрањено директно да извезе, а дозвољено је Тешићевом предузећу. Чак је то ишло толико далеко, да је његов интерес био изнад државног интереса (...) Он је, на пример, продавао оружје Јерменији, а ми знамо сви да је Србија узела огромне кредите од Азербејџана. И оно што се десило јесте да је, после избијања тог скандала и продаје оружја Јерменији, Србија морала убрзано да враћа кредите узете од Азербејџана. Ту видимо да је интерес једног приватног трговца ишао чак изнад националног интереса.“

2. „Полиција је под строгом политичком контролом, под каквом није била још од деведесетих. Стање је горе него у Колумбији“

Саговорници су се затим осврнули на непримереност аналогije Обрадовића са Предрагом Колувијом, који је са врха власти добио одбрану, чак и од самог председника државе.

„У Колумбији је постојао део власти који се борио против нарко картела, и био је део власти који је са картелима сарађивао. Ми овде не видимо део власти који се заиста бескомпромисно бори против организованог криминала.“, прокоментарисао је новинар ситуацију у Србији.

„Али изгледа да је бивало и обрнуто“, надовезао се домаћин. „Изгледа да је постојао део, да ли власти, да ли полиције, мада нисмо сигурни. Јер ми већ пар година, али последњих месеци интензивно, присуствујемо једном све јачем шутирању и намештању, него и отвореном рату... Хладном, па и све „врућијем“ рату између делова апарата, и унутрашње структуре власти, између различитих фракција власти или различитих криминалних организација, али очигледно ту постоји нека туча коју тек повремено видимо у јавности. И ту онда неки падају, пошто као и у сваком рату има жртава... Ви сте у последњем НИН-у у тексту „Успон и прогон полицијских кадрова“ навели неколико примера полицијских судбина, људи који су склоњени, скрајнути или испаштали због тога што су се, по њиховом мишљењу, борили бескомпромисно против криминала, а то им није им допуштено. То не значи да су с једне стране сви поштени, а с друге сви непоштени. ли изгледа да и код нас траје рати између „добрих и „лошиих“ момака – и изгледа да код нас лоши побеђују“, констатовао је Вукадиновић.

Иако је Ивица Дачић био министар полиције, заправо је састанке са врхом МУП-а, и са овом радном групом, одржавао Александар Вучић. Он је директно, то каже овај полицајац, и звао ову радну групу, тражио им недељне извештаје, и на крају су све истраге заустављене, поготово оне које су водиле до тада најмоћнијих људи, који су

везани за нову власт

„Полиција је под строгим политичком контролом, и није била под оваквом контролом још од 90-их...“, тврди Цвијић. „Једна странка је 2014. узела апсолутну контролу, а и пре тога на један други начин, и то говори један од полицајаца који је био у овој радној групи за спорне приватизације. Александар Вучић, као министар одбране и први потпредседник владе је био секретар савета за безбедност и шеф бироа за координацију служби безбедности, он је ту успео да концентрише моћ. Иако је Ивица Дачић био министар полиције, заправо је састанке са врхом МУП-а, и са овом радном групом, одржавао Александар Вучић. Он је директно, то каже овај полицајац, и звао ову радну групу, тражио им недељне извештаје, и на крају су све истраге заустављене, поготово оне које су водиле до тада најмоћнијих људи, који су везани за нову власт, односно Напредњаке. Цвијић каже да ти људи уопште нису додирнути, иако је, према његовој процени, предмет истраге била корупција у висини од милијарду и двеста милиона евра. (...) Истраге нису завршене до краја јер је та радна група расформирана, а објашњење је било да је „скупа“, јер је њен рад коштао, отприлике, 2 милиона евра.(...)

„За ових милијарду и двеста им није било дато да напишу кривичне пријаве... Иако су неке истраге дошле до тога да је остало само да се напишу кривичне пријаве, што значи да су прикупили доказе које они сматрају довољним.“, каже Цвијић и појашњава да информације о овоме потичу од полицајца Сенише Јанковића, шефа једног од тимова поменуте радне групе. „Он је после склоњен, према његовим речима, кад је расформирана радна група сви који су у њој били су прогањани. (...) Он је 10 месеци пред пензију био склоњен у панчевачку полицију и, иако је био шеф, било му је забрањено да долази на радно место и да има увид у истраге.“, каже Цвијић, додајући да му је полицајац Јанковић рекао да су обустављене истраге биле у вези са људима моћнијим од министара у тадашњој и претходној власти, као и од Мирослава Мишковића.

